

LA FI DE L'ETERNITAT

Isaac Asimov

1. El Tècnic

L'Andrew Harlan es va ficar a la càpsula, que tenia els costats completament arrodonits i encaixava perfectament en un conducte vertical format per unes barretes metàl·liques força espaciades entre si que es perdien en una boirina brillant a uns dos metres per damunt del seu cap. Va ajustar els comandaments i va desplaçar la palanca d'inici amb molta suavitat.

La càpsula no es va moure.

En Harlan no esperava que es pogués. No s'esperava cap moviment; ni cap amunt ni cap avall, ni cap a l'esquerra ni cap a la dreta, ni cap endavant ni cap endarrere. En canvi, malgrat tot, els espais entre les barretes s'havien fos en una vacuïtat grisa i sòlida al tacte, encara que absolutament immaterial. Al mateix temps se li va regirar una mica l'estómac, un vertigen lleu (potser psicosomàtic?) que li va confirmar que tot el que hi havia a la càpsula, inclòs ell mateix, s'estava desplaçant cap endavant a tota velocitat a través de l'Eternitat.

Havia pujat a la càpsula al segle 575, la base d'operacions que li havien assignat feia dos anys. Fins aleshores, el 575 era el segle més allunyat a què havia arribat viatjant cap endavant en el Temps. Però en aquell moment es dirigia cap al segle 2456.

En circumstàncies normals, aquella idea potser l'hauria intimidat una mica. El seu segle de naixement quedava enrere, molt lluny; al 95, per ser exactes. El 95 era un segle que es caracteritzava per una utilització estrictament restrictiva de l'energia

nuclear, lleugerament rústic, amb una certa afició per l'ús de la fusta natural com a material de construcció, gran exportador de determinats tipus de begudes destil·lades a pràcticament qualsevol època i importador de llavors de trèvol. Encara que en Harlan no havia tornat al 95 des que havia començat la seva preparació especial i es va convertir en un Aprenent, a l'edat de quinze anys, sempre que s'allunyava del «seu segle» experimentava una sensació de pèrdua. Al 2456 estaria a gairebé dos-cents quaranta mil·lennis de la seva època de naixement, una distància considerable, fins i tot per a un Etern empedreït.

I en circumstàncies normals, hauria estat així.

Però, en aquell moment en concret, en Harlan no estava d'humor per pensar en cap altra cosa que no fos que els documents li pesaven a la butxaca i el seu pla, a la consciència. Estava una mica espantat, una mica tens, una mica confús.

I van ser les seves mans, totes soles, les que van aturar la càpsula al segle que li pertocava.

Era estrany que un Tècnic es posés nerviós o estigués en tensió per no res. Com havia dit una vegada l'Instructor Yarrow: «Per damunt de tot, un Tècnic ha d'estar mancat d'emocions. Els Canvis de Realitat que posa en marxa poden afectar les vides de fins a cinquanta mil milions de persones. I d'aquestes persones, un milió o més poden resultar tan dràsticament afectades que calgui considerar-les com a individus nous. En aquestes condicions, un caràcter emotiu és un desavantatge notable».

En Harlan va desestimar el record de la veu eixuta del seu professor amb un sacseig del cap gairebé salvatge. En aquella època no s'hauria imaginat mai que ell mateix pogués tenir precisament el talent peculiar necessari per a un càrrec d'aquell tipus. Però, després de tot, s'havia acabat emocionant. I no pels cinquanta mil milions de persones. Per tots els Temps, què se

li'n donaven a ell cinquanta mil milions de persones? Era només per una. Per una sola persona.

Es va adonar que la càpsula no es movia i, amb una pausa brevíssima per endreçar-se els pensaments, va recuperar l'estat d'ànim fred i impersonal que se li suposava a un Tècnic i després en va sortir. La càpsula que va abandonar no era, naturalment, la mateixa en què s'havia embarcat, en el sentit que no estava formada pels mateixos àtoms. Però allò no el va amoïnar més del que hauria amoïnat qualsevol altre Etern. Preocupar-se pel *misticisme* dels viatges en el temps, en comptes de fer-ho pel simple fet de viatjar-hi, era una característica de l'Aprenent que acabava d'arribar a l'Eternitat.

Es va tornar a aturar breument davant de la cortina infinitament prima de no-Espai i no-Temps que el separava de l'Eternitat per una banda i del Temps normal per l'altra.

Aquella secció de l'Eternitat seria completament nova per a ell. En sabia alguna cosa en general, naturalment, ja que havia consultat el *Manual temporal*. Malgrat tot, no existia res que pogués substituir l'experiència directa, així que es va preparar per al primer impacte de l'adaptació.

Va ajustar els comandaments, una tasca senzilla quan es tractava de passar cap a dins de l'Eternitat (i molt complicada de fer per entrar al Temps, una mena de viatge que, per tant, era molt menys freqüent). Va travessar la cortina i va haver de tancar els ulls per no enlluernar-se amb la resplendor. Automàticament, va aixecar una mà per protegir-se'n.

Al davant només hi tenia un home. Al començament, en Harlan no en va distingir cap altra cosa que una ombra borrosa.

L'home va parlar:

—Soc el Sociòleg Kantor Voy. I m'imagino que vostè és el Tècnic Harlan.

En Harlan va assentir i va dir:

—Per tots els Temps! Que no es pot regular aquesta mena d'ornamentació?

En Voy va mirar per tot arreu i va dir amb indulgència:

—Es refereix a les pel·lícules moleculars?

—Efectivament —va contestar en Harlan.

El *Manual* les esmentava, però no en deia res, d'un descontrol de llum reflectida com aquell.

A en Harlan li semblava que la seva irritació era força raonable. El 2456 era un segle de tendències materials, igual que la majoria, així que tenia el dret d'esperar una compatibilitat bàsica des del principi. No tenia res de la confusió absoluta (per a algú nascut en les tendències materials) que provocaven els vòrtexs d'energia dels segles tres-cents, o de la dinàmica de camps dels sis-cents. Al segle 2456, per a comoditat d'un Etern corrent, es feia servir la matèria per a tot, des de les parets fins a les tatxes.

Per descomptat, hi havia matèria i matèria. Era possible que un membre d'un segle de tendència energètica no se n'adonés. Per a ell, tota la matèria li podria semblar un conjunt de variacions menors d'un mateix tema dens, pesant i bàrbar. Tanmateix, per a en Harlan, que era de tendència material, hi havia fusta, metall (subdividit en pesant i lleuger), plàstic, silicats, formigó, cuiro, etc.

Però una matèria feta únicament de miralls!

Aquella va ser la primera impressió que li va produir el segle 2456. Totes les superfícies reflectien llum i espurnejaven. Per tot arreu es palpava la il·lusió d'una suavitat absoluta, l'efecte d'una pel·lícula molecular. I en el reflex repetit fins a l'infinit de si mateix, del Sociòleg Voy i de tot el que s'hi podia veure, tant si eren fragments com unitats senceres, i en tots els angles, hi havia confusió. Una confusió estrident i una sensació de nàusees!

—Em sap greu —va dir en Voy—, però és un costum d'aquest segle. I la secció que se li ha assignat creu que adoptar els costums locals és una bona pràctica, si és que són profitosos. S'hi acostumarà d'aquí a una estona.

En Voy va caminar ben de pressa per sobre dels peus en moviment d'un altre Voy, posat cap per avall per terra, que es desplaçava amb ell fent un pas rere l'altre. Es va acostar cap a un indicador capil·lar i va posar l'escala en espiral fins a zero.

Els reflexos es van extingir; tota aquella llum innecessària va desaparèixer. I en Harlan va notar que tot el seu món tornava a ser al lloc.

—Si és tan amable d'acompanyar-me... —va dir en Voy.

En Harlan el va seguir per uns passadissos buits que ja sabia que feia un moment havien estat un descontrol de llum artificial i de reflexos, per una rampa amunt i a través d'una avantsala fins que van arribar a una oficina.

En tot aquell breu trajecte no havien vist ni un sol ésser humà. En Harlan hi estava tan acostumat, ho donava tant per descomptat, que s'hauria quedat molt sorprès, gairebé escandalitzat, si hagués captat algun indici de cap presència humana. No hi havia dubte que s'havia escampat la notícia de l'arribada d'un Tècnic. Fins i tot en Voy mantenia les distàncies, i quan en Harlan li va fregar accidentalment la màniga amb la mà, el Sociòleg se'n va apartar visiblement sobresaltat.

En Harlan es va sorprendre una mica de l'amargor que va sentir davant d'aquella reacció. Es pensava que la cuirassa que s'havia construït al voltant de l'ànima era més gruixuda, d'una insensibilitat més eficaç. Si estava equivocat, si la cuirassa se li havia tornat més fina, només es podia deure a un únic motiu.

La Noÿs!

El Sociòleg Kantor Voy es va inclinar cap al Tècnic d'una manera que va semblar bastant amistosa, però en Harlan es va fixar automàticament que estaven asseguts l'un davant de l'altre, als extrems oposats del llarg eix d'una taula de proporcions considerables.

En Voy va dir:

—Em complau que un Tècnic de la seva reputació s'interessï pel nostre petit problema.

—Sí —va contestar en Harlan amb la impersonalitat freda que la gent esperava d'ell—. Té els seus punts d'interès.

(Estava sent prou impersonal? Sens dubte, els seus motius reals devien ser força evidents, i la seva culpabilitat s'havia de reflectir en les gotes de suor que li emperlaven el front.)

D'una butxaca interior es va treure la làmina del resum del Canvi de Realitat projectat. Era la mateixa còpia que s'havia enviat al Consell Pantemporal un mes abans. Gràcies a la seva relació amb el Programador Sènior Twissell (*ell*, en Twissell en persona), en Harlan no havia tingut gaires problemes per accedir-hi.

Va fer una pausa breu abans de desplegar el document i després va deixar que s'estengués per damunt de la superfície de la taula, a la qual quedaria subjectada gràcies a un lleuger camp paramagnètic.

La pel·lícula molecular que cobria la taula estava atenuada però no apagada del tot. El moviment del seu braç li va cridar l'atenció i, durant un instant, va semblar com si el reflex de la seva cara l'observés tenebrosament des de la superfície del moble. Tenia trenta-dos anys, però semblava més gran. No calia que l'hi digués ningú. En part, podria ser que aquell rostre allargat i aquelles celles fosques al damunt d'uns ulls encara més foscos fossin el que li atorgaven aquella expressió amenaçadora i aquella mirada freda que els Eterns solien associar amb la

caricatura d'un Tècnic. O potser era només la seva convicció de ser un Tècnic.

Però llavors va estendre el document per sobre de la taula i va tornar al problema en qüestió.

—Jo no soc Sociòleg, senyor.

En Voy va somriure.

—Això és formidable. Quan algú comença expressant la seva manca de competència en un camp concret, normalment això implica que a continuació emetrà una opinió contundent sobre aquest camp.

—No —va respondre en Harlan—, no es tracta d'una opinió. Només d'una petició. Em pregunto si li podria donar vostè una ullada a aquest resum i comprovar que no hagi comés cap petit error.

En Voy es va posar seriós immediatament i va dir:

—Espero que no.

En Harlan va mantenir un braç recolzat al respatllet de la cadira i l'altre a la falda. No havia de permetre que els dits de cap de les dues mans es posessin a tamborinar amb nerviosisme. Ni s'havia de mossegar els llavis. No havia de demostrar els seus sentiments de cap manera.

Des que tota l'orientació de la seva vida havia canviat de manera tan radical, havia estat observant els resums dels Canvis de Realitat projectats a mesura que anaven passant per l'engranatge esmolat del Consell Pantemporal. Com a Tècnic assignat personalment al Programador Sènior Twissell, només podia fer-ho faltant una mica a la seva ètica professional. Especialment quan l'atenció d'en Twissell estava cada dia més concentrada en el seu ambiciós projecte propi. (Les finestres nasals d'en Harlan es van dilatar. En aquell moment ja en sabia una mica més, d'aquell projecte.)

En Harlan no havia tingut mai la garantia que trobaria el que estava buscant en un període de temps raonable. Quan li va donar el primer cop d'ull al projecte de Canvi de Realitat 2456-2781, número de sèrie V-5, es va sentir gairebé inclinat a creure que la seva capacitat de raonament estava deformada pel desig. S'havia passat tot un dia comprovant i tornant a comprovar equacions i relacions en un estat d'incertesa dolorosa, barrejada amb una excitació creixent i una gratitud amarga pel fet d'haver après com a mínim psicomatemàtiques bàsiques.

En aquell moment, en Voy estava repassant els mateixos patrons perforats amb una mirada entre sorpresa i amoïnada.

—A mi em sembla, repeteixo, *em sembla* que tot això està absolutament en ordre —va dir.

I en Harlan li va contestar:

—M'agradaria que es fixés concretament en la qüestió de les característiques de la societat de la Realitat actual d'aquest segle pel que fa al festeig. Segons tinc entès, això és sociologia i, per tant, responsabilitat seva. És per això que vaig voler parlar amb vostè així que vaig arribar, i no amb cap altre.

En Voy va arrufar les celles. I va continuar de manera educada, però fent servir un to glacial.

—Els Observadors que s'han assignat a la nostra secció són extremadament competents —va dir—. Tinc la certesa absoluta que els que han participat en aquest projecte han proporcionat les dades correctes. Que té vostè proves del contrari?

—De cap manera, Sociòleg Voy. Accepto les seves dades. El que qüestiono és el desenvolupament d'aquestes dades. Si les dades sobre el festeig es prenen en consideració de manera adequada, no li sembla que en aquest punt hi ha un tensor complex alternatiu?

En Voy se'l va mirar fixament i a continuació va mostrar el seu alleujament de manera ben visible.

—Per descomptat, Tècnic, per descomptat, però s'acaba convertint en una identitat. És com una mena de petit meandre d'un riu que no té afluents ni per una banda ni per l'altra. Espero que em disculpi per fer servir un llenguatge tan pintoresc, en comptes d'expressions matemàtiques precises.

—L'hi agraeixo —va dir en Harlan secament—. No soc ni Programador ni Sociòleg.

—Molt bé, doncs. El tensor complex alternatiu a què es refereix, que també podríem entendre com una bifurcació del camí, és insignificant. Les desviacions es tornen a unir i es converteixen en un camí únic. Ni tan sols no va caldre esmentar-ho en les nostres recomanacions.

—Si vostè ho diu, senyor, em plego al seu millor judici. Tanmateix, encara queda pendent la qüestió del C. M. N.

El Sociòleg va fer una ganyota en sentir aquelles inicials, tal com en Harlan havia previst. C. M. N.: Canvi Mínim Necessari. En allò, el Tècnic era l'amo. Un Sociòleg es podria considerar a si mateix per damunt de les crítiques que li poguessin fer els éssers inferiors en qualsevol assumpte que estigués relacionat amb l'anàlisi matemàtica de les infinites Realitats del Temps possibles, però en qüestions sobre el C. M. N. el tècnic el superava.

Amb la computació mecànica no n'hi havia prou. La computaplex més gran mai fabricada, controlada pel Programador Sènior més brillant i experimentat que hagués nascut mai, no podia fer res millor que indicar els límits dins dels quals es podia trobar un C. M. N. Aleshores, el Tècnic era el que, després de considerar les dades, triava un punt exacte dins d'aquells límits. Un bon Tècnic amb prou feines s'equivocava. I un Tècnic de primera no s'equivocava mai.

En Harlan no s'equivocava mai.

—Molt bé —va dir, parlant pausadament i de manera calmada, pronunciant la llengua intertemporal estàndard amb síl·labes precises—, el C. M. N. recomanat per la seva secció implica induir un accident a l'espai i la mort immediata de manera bastant desagradable d'una dotzena d'homes o més.

—Una cosa inevitable —va reconèixer en Voy mentre s'arronsava d'espatlles.

—D'altra banda —va continuar en Harlan—, suggereixo la possibilitat que el C. M. N. es redueixi a un simple desplaçament d'un recipient d'un prestatge a un altre. Aquí!

I un dit llarg va assenyalar el moment. L'ungla blanca i ben cuidada del seu dit índex va deixar una marca gairebé imperceptible al costat d'un dels grups de perforacions.

En Voy va considerar la qüestió amb una intensitat dolorosa però en silenci. En Harlan li va preguntar:

—Que no altera això la situació pel que fa al seu desviament precipitat? Que no aprofita el camí que presenta una possibilitat menor i la converteix gairebé en una certesa absoluta, i que llavors això no porta a...?

—... pràcticament, a l'R. M. D. —va murmurar en Voy.

—*Exactament* a la Resposta Màxima Desitjada —va rematar en Harlan.

En Voy va aixecar la vista, amb la cara fosca lluitant entre el disgust i la ràbia. En Harlan va notar distretament que l'altre tenia les dents del davant grans i separades, la qual cosa li conferia una aparença de conill molt en desacord amb la força ponderada de les seves paraules.

En Voy va parlar:

—Suposo que tindrè notícies del Consell Pantemporal.

—No ho crec. Fins on jo en sé, el Consell Pantemporal no

n'és conscient, d'això. Si més no, el Canvi de Realitat projectat se'm va passar sense cap comentari.

No va explicar què volia dir la paraula *passar*, i en Voy tampoc no ho va preguntar.

—Aleshores, va ser vostè qui va descobrir aquest error?

—Sí.

—I no ho va comunicar al Consell Pantemporal?

—No, no ho vaig comunicar.

De primeres, alleugeriment, i després un enduriment de les faccions.

—Per què no?

—Molt poca gent hauria pogut evitar aquest error. Vaig pensar que el podria corregir abans que fos irreversible. I és el que he fet. Per què anar més enllà?

—Bé... Gràcies, Tècnic Harlan. Li estaré eternament agraït. L'error de la secció, que, com vostè ha dit, era gairebé inevitable, hauria quedat injustificablement malament a l'informe. —I va continuar després d'un moment de pausa:— Evidentment, a la vista de les alteracions de la personalitat que aquest Canvi de Realitat ha de provocar, la mort d'uns quants homes com a preliminar no té cap importància.

En Harlan va pensar amb indiferència que no sonava agraït de debò. Probablement li molestava. Si s'aturava a pensar, encara li molestaria més que un Tècnic l'hagués salvat de baixar de categoria. Si en Harlan fos Sociòleg, li hauria estès la mà, però no l'hi encaixaria mai a un Tècnic. No li feia res condemnar dotze persones a morir per asfíxia, però no podia tocar un Tècnic.

I com que esperar que cresqués el ressentiment seria fatal, va dir tot seguit:

—Espero que la seva gratitud s'estengui fins al punt que la seva secció porti a terme una petita feineta per a mi.

–Una feineta?

–Una qüestió de Traçat Vital. Tinc aquí totes les dades necessàries. I també les d'un Canvi de Realitat proposat per al 482. Voldria saber quin efecte tindrà el Canvi en el patró de probabilitat d'un individu concret.

–No estic segur d'entendre'l –va dir el Sociòleg a poc a poc–. Estic convençut que vostè disposa dels mitjans necessaris per fer-ho a la seva mateixa secció.

–Efectivament, però és que es tracta d'una investigació personal que no vull que aparegui encara als registres. Podria resultar difícil portar-ho a terme a la meua secció sense que...

Va fer un gest vague per indicar una conclusió incerta per a la frase que havia deixat sense acabar.

–Llavors el que vol és que no es faci a través dels canals oficials –va dir en Voy.

–Vull que es faci confidencialment. I vull una resposta confidencial.

–Bé, en fi, això és molt irregular. No ho puc autoritzar.

En Harlan va arrufar les celles.

–No és més irregular que el meu oblit d'informar del seu error al Consell Pantemporal. I vostè no hi ha posat cap objecció. Si hem de ser estrictament regulars en un cas, hauríem de ser igual d'estrictes i igual de regulars en l'altre. Em sembla que ja entén el que vull dir.

L'expressió d'en Voy demostrava que així era. I va allargar la mà.

–Puc veure els documents?

En Harlan es va relaxar una mica. Havia superat l'obstacle principal. I va observar amb impaciència com el Sociòleg estudiava la informació.

I només va fer un comentari:

—Per tots els Temps, aquest és un Canvi de Realitat molt petit.

En Harlan va aprofitar l'oportunitat i va improvisar.

—Així és. Massa petit, segons la meva opinió. D'això es tracta. Està per sota de la diferència crítica, i per això he triat un individu com a cas de prova. Naturalment, seria poc diplomàtic fer servir les instal·lacions de la nostra secció fins que estigui segur que tinc raó.

En Voy no va respondre, i en Harlan va deixar de parlar. No tenia sentit anar més enllà de la zona de seguretat.

El Sociòleg es va aixecar.

—Ho passaré a un dels meus Traçadors Vitals. Ho mantindrem com un assumpte privat. I espero que entengui que això no estableix cap precedent.

—Per descomptat que no.

—I, si no li fa res, m'agradaria veure com es produeix el Canvi de Realitat. Espero que ens honori dirigint el C. M. N. personalment.

En Harlan va assentir amb el cap.

—N'assumiré tota la responsabilitat.

Quan hi van entrar, dues de les pantalles de la sala de visualització estaven engegades. Els enginyers ja les havien ajustades a les coordenades exactes en l'Espai i el Temps i després havien abandonat la cambra. En Harlan i en Voy eren sols en aquella habitació refulgent. Els arranjaments decoratius de la pel·lícula molecular eren perceptibles, i fins i tot alguna cosa més que perceptibles, però en Harlan no en va fer cabal, ja que s'estava mirant les pantalles atentament.

Totes dues imatges estaven mancades de moviment. Hau-

rien pogut ser natures mortes, ja que representaven instants matemàtics del Temps.

Una de les imatges estava representada en colors vius i ben definits; la sala de màquines del que en Harlan sabia que era una nau espacial experimental. S'hi estava tancant una porta i, a través de l'espai obert que en quedava, s'hi podia veure una sabata brillant d'un material vermell semitransparent. No es movia. No hi havia res que es pogués. Si s'hagués pogut definir prou la imatge perquè es veiessin les partícules de pols, tampoc s'haurien mogut.

—La sala dels motors es mantindrà buida durant 2 hores i 36 minuts després de l'instant visionat —va dir en Voy—. En la Realitat actual, naturalment.

—Ja ho sé —va murmurar en Harlan.

Mentre es posava els guants, els seus ulls ràpids ja estaven memoritzant la posició del recipient crític a la prestatgeria, mesurant les passes fins allà i calculant la millor posició per transferir-lo. Va donar una ullada breu a l'altra pantalla.

Si la sala de màquines, situada en el moment descrit com a «present» respecte a la secció de l'Eternitat en què es trobaven, tenia un color clar i natural, l'altra escena, la que estava situada a uns vint-i-cinc segles en el «futur», presentava la lluïssor blava obligatòria que totes les visions del futur havien de tenir.

Era un port espacial. Un cel d'un blau intens, edificis de metall nu tenyits de blau sobre un terreny blau verdós. En primer pla hi havia un cilindre blau de disseny estrany amb una base voluminosa. Al darrere n'hi havia dos més d'iguals. Tots tres apuntaven cap amunt de manera esmolada, amb aquelles estranyes ogives partides a l'interior de les quals hi havia la maquinària principal.

En Harlan va arrufar les celles.

—Són estranyotes.

—Electrogravitacionals —va respondre en Voy—. El 2481 és l'únic segle que ha desenvolupat els viatges espacials electrogravitacionals. Sense combustibles de propulsió ni energia nuclear. Uns aparells estèticament bells. És una llàstima que hagin de desaparèixer amb el Canvi. Una autèntica pena.

Els seus ulls es van clavar en els d'en Harlan en una mostra ben clara de desaprovació.

En Harlan va prémer els llavis. Desaprovació, naturalment! Per què no? El Tècnic era ell.

Era evident que havia estat un Observador el que havia subministrat les dades sobre la drogoaddicció. I que algun Estadístic havia demostrat que els canvis més recents havien incrementat la taxa d'addicció fins que havia arribat a ser la més alta de totes les Realitats humanes actuals. Un Sociòleg, probablement en Voy mateix, havia interpretat les dades i les havia convertides en un perfil psiquiàtric d'aquella societat. Finalment, un Programador havia elaborat el Canvi de Realitat necessari per tal de reduir l'addicció fins a un nivell segur i havia descobert que, com a efecte secundari, els viatges espacials electrogravitacionals se n'havien de ressentir. Una dotzena d'homes, potser un centenar, de totes les categories de l'Eternitat, hi havien posat el seu granet de sorra.

Però, al final, el que acaba fent la feina és un Tècnic. Seguint les instruccions que tots els altres havien decidit donar-li, havia de ser ell el que posés en marxa el Canvi de Realitat. I aleshores tots els altres se'l mirarien amb una expressió d'altivesa acusadora. Aquelles mirades dirien: «Has estat tu, i no nosaltres, el que ha destruït aquesta meravella».

I seria per això que el condemnarien i l'evitarien. Li carregarien les seves culpes a les espatlles i el menysprearien.

En Harlan va dir amb duresa:

—El que compta no són les naus. Són aquelles coses les que ens preocupen.

Les «coses» eren persones, empetitides per la nau espacial, igual que la Terra i la societat de la Terra sempre queden empetitides per les dimensions físiques dels vols espacials.

Aquelles persones eren com petits titelles arraiats. Tenien les cametes i els bracets aixecats enlaire, en postures artificials, atrapats en l'instant congelat del Temps.

En Voy es va encongir d'espatlles.

En Harlan es va ajustar el petit generador de camp al canell esquerre.

—Acabem això d'una vegada.

—Un moment. Em vull posar en contacte amb el Traçador Vital per saber quant trigarà amb el seu encàrrec. Jo també vull acabar això.

Amb les mans va manipular hàbilment un petit contacte mòbil i va parar l'orella per escoltar atentament el patró de clics que va emetre. («Una altra característica d'aquesta secció de l'Eternitat», va pensar en Harlan: «codis sonors en forma de clics. Intel·ligent, però afectat, com les pel·lícules moleculars.»)

—Diu que no li caldran més de tres hores —va dir finalment en Voy—. I, per cert, l'ha sorprès molt el nom de la persona en qüestió. Noÿs Lambent. És una dona, oi?

A en Harlan se li havia assecat la gola.

—Sí.

Els llavis d'en Voy es van corbar a poc a poc fins a formar un somriure.

—Sembla interessant. M'agradaria veure-la, però sense que ella em veiés. Fa mesos que no ha aparegut una dona per aquesta secció.